

Dopis od Preláta (srpen 2009)

Prelát píše z Mexika o mariánských svátcích, které jsou slaveny v srpnu. Skrze ně nás povzbuzuje, abychom napodobovali Mariin obyčejný život a blízkost k jejímu synu Ježíši.

11.08.2009

Milovaní, ať Ježíš chrání mé dcery a syny!

Assumpta est Maria in cœlum, gaudet exercitus angelorum[\[1\]](#); Maria byla

vzata do nebe s tělem i duší a andělé se účastní této radosti. A my, křesťané, se rovněž radujeme, neboť Panna žije na věčnosti v plnosti Boha a kontempluje a miluje Nejsvětější Trojici ve slávě nebeské.

S blížící se slavností 15. srpna, Nanebevzetí naší Paní, vám chci připomenout, že tento velký svátek **nás pobízí hledět k nebi. Ne na nebe vytvořené abstraktními myšlenkami, ani nebe umělecky ztvárněné, nýbrž na nebe pravdivé, kterým je samotný Bůh: Bůh je nebe. A On je naším cílem, věčným cílem a příbytkem, z kterého pocházíme a do něhož směřujeme (...).** Je to příležitost stoupat s Marií do duchovních výšek, kde se dýchá čistý vzduch nadpřirozeného života a **kontempluje nejautentičtější krása, kterou je svatost.**[2] Jak a s jakou vytrvalostí se obracíme na Pannu Marii, abychom vždy a ve

všem postupovali s nadpřirozeným pohledem? Prosíme naši Matku, aby v našich duších rostl kontemplativní duch?

Slova Benedikta XVI., která jsem právě citoval, jsou účinným úvodem do tajemství víry, které opět okusíme. Jak napsal svatý Josemaría, je to tajemství lásky. Lidský rozum to není schopen zcela pochopit. Pouze víra dává tušit, *jak mohl být nějaký lidský tvor pozvednut k tak velké důstojnosti, až se stává láskyplným zdrojem potěšení Nejsvětější Trojice. Víme, že je to tajemství, ale když se jedná o naši matku, budeme se snažit o hlubší pochopení – lze-li vůbec takto mluvit – než u ostatních pravd víry.***[3]** Obracejme se na našeho Otce, který kontemplanuje tváří v tvář Boha, nejsvětější lidství Ježíše Krista, Pannu Marii, anděly a svaté, s přímou žádostí, aby pro nás od Pána získal světlo, abychom se ponořili do této

pravdy víry a tímto způsobem více
ctili a milovali svatou Pannu Marii.

Především vám doporučuji, abychom
se důsledně zamysleli nad
každodenní odpovědí Panny,
abychom se zastavili – v osobní
modlitbě – u těch pasážích Písma
svatého, které nám vypráví o Ní:
ačkoli je jich málo, tyto texty ukazují
veškerou velikost Matky Boží a
Matky naší, kterou nám chtěl Duch
svatý zjevit: je to obrovské bohatství,
které každý z nás, pod vedením
magisteria Církve, musí objevit.
Doporučuji vám, abyste si prošli
nějaké mariánské pojednání a abyste
se snažili ponořit se – skrze
rozmýšlivou a důkladnou četbu – do
nevystižitelných skutků, které
vykonal na Panně *Ten který je mocný.
Jeho Jméno je svaté*^[4]. Píseň
Magnificat, která vytryskla ze rtů a ze
srdce Marie, osvětlené Duchem
svatým, se nám jeví jako nejlepší
škola pro poznání naší Matky,

jednání s ní a jejího napodobování:
**je to podobizna, pravdivý obraz
Marie, v němž ji můžeme vidět
takovou, jaká je.**[5]

Zaměřme se zejména na její život
modlitby. Tak ji nacházíme při
kontemplaci prvního tajemství
radostného růžence. *Paní, nesusící
sladké jméno Maria, je usebrána na
modlitbách. Ty jsi v tom domě tím,
čím chceš být: přítelem, sluhou,
zvědavcem, sousedem...*[6]

Pronikejme vytrvale do této scény,
abychom pozvání našeho Otce brali
vážně. Rozhodněme se nalézt – každý
a každá z nás – naše místo, abychom
denně rozjímalí o této klíčové
události dějin spásy a podobně v
modlitbě Anděl Páně a svatém
růženci. Můžeme myslet na Pannu,
která je v neustálém rozhovoru s
Bohem a je v něm i v okamžiku, kdy
jí archanděl předává božský vzkaz.
To stejné se odehrává ve druhém
tajemství růžence světla: důvěryplná

prosba, kterou Panna projeví na svatbě v Káně, způsobí, že Ježíš vykoná svůj první zázrak, předcházejíce určitým způsobem svou *hodinu*, a že první následovníci jejího Syna obdrží dar víry, jak poznamenává evangelium v několika slovech: *jeho učedníci v něj uvěřili.*[7]

Je to svatý Jan, milovaný učedník, který nám toto sděluje. Odhaluje nám, že v ten okamžik nejsvětější Panna, pečující o svého Syna ve skrytosti v Nazaretě, byla povolána, aby přímou spoluprací pokračovala v tajemství vykoupení. Tento božský záměr je naznačen v Kristově odpovědi na prosbu jeho Matky: *Co mi chceš ženo? Ještě nepřišla má hodina*[8]. Náš Pán mluví o své oběti na kříži. A když ten okamžik přichází, chce – s nadpřirozenou i lidskou logikou – aby Jeho Matka byla s Ním, aby jako nová Eva spolupracovala na obnově nadpřirozeného života lidských duší.

Líčí to i svatý Jan: *U Ježíšova kříže stála jeho matka, příbuzná jeho matky Marie Kleofášova a Marie Magdalská. Když Ježíš uviděl svou matku a jak při ní stojí ten učedník, kterého měl rád, řekl matce: „Ženo, to je tvůj syn.“ Potom řekl učedníkovi: „To je tvá Matka.“ A od té chvíle si ji ten učedník vzal k sobě.*[9]

Slovy papeže jsem vám připomněl, že svátek Nanebevzetí nás pozývá pozvedat oči k nebi, definitivnímu příbytku k němuž směřujeme, a to bez toho abychom zapomněli – hle další učení Marie – že před vzetím svého těla i své duše do nebeské slávy Panna zblízka doprovázela Krista při jeho vykupitelském utrpení a smrti. **Nová Eva následovala nového Adama v utrpení, trápení, stejně jako v konečné radosti. Kristus je první, ale jeho vzkříšené tělo je neoddělitelné od jeho pozemské Matky. Maria, a v ní celé lidstvo, je**

zahrnuta v Nanebevzetí k Bohu a s ní celé stvoření (...). Takto se rodí nová nebesa a nová zem, kde už nebude pláč ani bolest, protože už nebude smrti (Srov. Zj. 21, 1–4).[10]

Spolupráce Panny na oběti kříže byla jedinečná; proto ji Církev uctívá „tituly Přímluvkyně, Pomocnice, Ochránkyně, Prostřednice“, bez toho aby toto „ubíralo či přidávalo cokoli k důstojnosti a působnosti Krista, jediného Prostředníka“.[11] V této úzké spolupráci na díle Vykoupení se zachovává také titul *Eucharistická Žena*, jak ji nazval Jan Pavel II. ve své poslední encyklice. Svatá eucharistie je svátostí zpřítomnění oběti kříže, událost Kalvárie se tedy zpřítomňuje při mši svaté. A nelze pominout, že na Golgotě Pán zjevil Panně její nové mateřství. „Slova Ježíše – poznamenává Jan Pavel II. – získávají svůj plný význam v rámci spásného úkolu. Okolnost, že byla vyslovena v okamžiku

vykupitelského utrpení, jím dává tu nejvyšší hodnotu. Evangelista vskutku, po slovech Ježíše a Jeho Matky, přidává významnou poznámku: „Potom, když Ježíš věděl, že už je všechno dokonáno” (*Jan* 19, 28), jako by chtěl zdůraznit, že jeho oběť kulminovala, když svěřil Jana své Matce a v něm celé lidstvo, jehož se Ona stane Matkou v díle vykoupení.“[12]

V každé mši svaté se Panna tajemným způsobem stává přítomnou na oltáři, kde se zpřítomňuje nekrvavým způsobem oběť kříže. ***V tomto nevysvětlitelném tajemství – napsal náš Otec – se zjevuje, jako mezi závoji, nejčistší tvář Mariina: Dcera Boha Otce, Matka Boha Syna, Snoubenka Ducha svatého.*** [13] Toto je pevné přesvědčení Církve, vyjádřené v jedné z modliteb, které liturgie doporučuje kněžím při slavení nejsvětější oběti. *Ó Matko*

zbožnosti a milosrdenství, přesvatá Panno Maria (...), utíkám se k tvému milosrdenství, aby tak jako jsi byla se svým nejsladším Synem přibita na kříž, jsi byla blízko mně, ubohému hříšníkoví, a nám věřícím, kteří se zde a v celé svaté Církvi budeme účastnit nejsvětější oběti. [14] Utíkáš se k ní synovsky denně, před slavením či účastněním se mše svaté?

Nejsvětější Panna, od Betléma až po Golgotu, uměla ukazovat Krista, přivádět Krista k učedníkům – mužům i ženám – svého Syna: pokud Jan, Maria Magdaléna, Salomé a ostatní ženy – jak nám líčí evangelium – vytrvali pevně u Ježíšova kříže a byli svědky jeho vzkříšení, bylo to díky tomu, že neopustili Marii v oněch hodinách; že ji přijali v *jejím domě* – v celé šíři její duchovní cesty – od nepopsatelného okamžiku, v němž je Kristus svěřil své Matce na Kalvárii.

Dcery a synové moji: ta, jež je celá od Boha, Žena eucharistická a Učitelka modlitby, chce, abychom se s ní stýkali, abychom ji prosili, aby nás naučila zamilovat se do Ježíše Krista celým srdcem, celou duší, abychom odpovídali s plnou věrností v nejrůznějších chvílích a za nejrůznějších okolností. Velké tajemství lásky je vyjádřeno ve svátku Nanebevzetí Panny: **Kristus zvítězil nad smrtí všemohoucností své lásky. Pouze láska je všemocná. Tato láska přiměla Krista zemřít za nás a tak zvítězit nad smrtí. Ano, pouze láska umožňuje vstoupit do království života! A Maria vstoupila za svým Synem, spojena s jeho slávou, poté co byla spojena s jeho utrpením. Vstoupila tam s nezadržitelnou silou, udržujíc skrze něj otevřenou cestu pro nás všechny. Proto ji dnes vzýváme: „Bráno nebeská“, „Královno andělů“, „Útočiště hříšníků“.**[15]

Prožívejme zbožně litanie a další mariánské modlitby – Zdrávas Maria, Zdrávas Královno, svatý růženec a střelné modlitby, které nám vnuká synovská láska – s bedlivou zbožností a oddaností synů, neboť ***Maria, Panna bez poskvrny, napravila pád Evin: a pošlapala svou neposkvrněnou patou hlavu pekelného draka.***[16]. Sjednocení s oním velkým milovníkem Panny, kterým byl a je náš Otec, obdivujeme více, jak ***Otec i Syn i Duch svatý ji korunují jako císařovnu vesmíru. A jako v lenním holdu jí vzdávají poctu andělé... praotcové a proroci a apoštolové... a vyznavači a mučedníci a panny a všichni svatí a všichni hříšníci, i ty i já.***[17]Jednáme takto my?

V dopisech a rodinných dokumentech se svatý Josemaría obvykle podepisoval jménem *Marián*. Vstupme tedy do školy *Mariána*, napodobující našeho Otce

v jeho pozemské úctě k nejsvětější Panně, jako malé děti, kteří si jsou v každém okamžiku vědomy nezbytnosti ochrany své Matky.

Svatá Maria se nadto vždy projevovala jako Matka Opus Dei, od jeho narození se Dílo rozvinulo pod jejím ochranným pláštěm: předešla nás, doprovázela a následovala na všech cestách naší rodinné historie a našeho osobního putování. V měsíci srpnu si připomínáme některé z těchto okamžiků: zasvěcení Díla nejsladšímu srdci Mariinu, v Loretu, 15. srpna 1951, které každoročně obnovujeme; pozvání přiblížit se božskému milosrdenství skrze *Trůn slávy*, jímž je Maria, 23. srpna 1971... a tolik jiných zásahů Královny nebe i země, které zde nelze vyjmenovat.

V těchto dnech se nacházím v Mexiku, kam jsem přišel, abych se účastnil zasvěcení kostela postaveného na počest svatého

Josemaríi v hlavním městě Mexika. S každým z vás vzdávám Bohu díky, neboť tato okolnost mi umožnila modlit se před Pannou Marií z Guadalupe ve *Ville*, vzpomínající na jednání našeho Otce v roce 1970. Některé úmysly, které tehdy naplňovaly srdce našeho Zakladatele, jsou stále aktuální; jiné už se naplnily díky přímlově naší Matky. Prosil jsem, trvám na tom, ve jménu vás všech – těch, kteří jsme v Dile nyní, i těch, kteří přijdou v průběhu staletí – a modlil se za Církev, za papeže a jeho spolupracovníky, za biskupy a kněze celého světa – zejména v tomto Kněžském roce –, za Opus Dei a celý křesťanský lid; za naši osobní každodenní zamilovanost do Ježíše Krista. Stále mám v mysli ono rčení, které tolik pohnulo naším Otcem, a které nám s viditelným pohnutím bezprostředně vylíčil v srpnu 1970; viděli jsme, jak velice usiloval o to, aby se bez přestání modlil. Pán vtiskl do jeho duše ona slova – *modli se a*

nepřestávej!^[18] – jež si přeji,
abychom začlenili do naší zbožnosti
a práce.

Doprovázejte mne v mých prosbách,
zejména 15. srpna, kdy obnovíme
zasvěcení Nejsladšímu srdci naší
Paní. A rozjímejme důkladně o této
radě svatého Josemaríi: **adeamus
cum fiducia ad thronum gloriæ, ut
misericordiam consequamur**
*(srov. Žid 4, 16). Mějte to na mysli
nyní i později. Mám za to, že to tak
Bůh che: abychom náš osobní
vnitřní život propojili s
myšlenkami, které vám zde
předávám. Někdy je zaslechnete
bez jakéhokoli hluku, v intimitě
vaší duše, když to budete nejméně
očekávat. Adeamus cum fiducia:
jděte – opakuji – s důvěrou k
nejsladšímu srdci Mariinu, která
je Matkou naší a Matkou Ježíše. S
důvěrou a nabídkou odčinění za
tolik urážek. Ať vám nikdy nechybí
slovo lásky: když pracujete, když*

se modlíte, když odpočíváte, i tehdy, když děláte věci, které se zdají být méně důležitými: když se bavíte, když něco vyprávíte, když sportujete...: zkrátka v celém svém životě. Všemmu dávejte nadpřirozený smysl a důvěrně se stýkejte s Bohem.[19]

S láskou Vám žehná,

Váš Otec

+ Javier

Mexiko, 1. srpna 2009

[1] Římský misál, Nanebevzetí Panny Marie, *Antifona před evangeliem*. [2] Benedikt XVI, Homilie na slavnost Nanebevstoupení Panny Marie, 15-VIII-2008.

[3] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 171.

[4] *Lk* 1, 49.

[5] Benedikt XVI, Homilie na slavnost Nanebevstoupení Panny Marie, 15-VIII-2005.

[6] Sv. Josemaría, *Svatý růženec*, první desátek radostného růžence.

[7] *Jan* 2, 11.

[8] *Ibid.*, 4.

[9] *Jan* 19, 25-27.

[10] Benedikt XVI, Homilie na slavnost Nanebevstoupení Panny Marie, 15-VIII-2008.

[11] Druhý vatikánský koncil, Dogmatická konstituce. *Lumen gentium*, č. 62.

[12] Jan Pavel II., Diskurs na generální audienci, 29-IV-1997.

[13] Sv. Josemaría, *La Virgen del Pilar* In: „Libro de Aragón“, Zaragoza 1976.

[14] Římský misál, přípravné modlitby přede mší svatou.

[15] Benedikt XVI, Homilie na slavnost Nanebevstoupení Panny Marie, 15-VIII-2008.

[16] Sv. Josemaría, *Svatý růženec*, pátý desátek slavnostního růžence.

[17] *Ibid.* [18] *Is* 58, 1.

[19] Sv. Josemaría, Poznámky z besedy, 9-IX-1971.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
od-prelata-srpen-2009/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-srpen-2009/) (07.03.2026)